

Bella

Helka työnsi uuden kaksikymmenpennisen automaattiin, painoi näppäimiä ja katsoi, kuinka väkäset valitsivat keskeltä mustan kiekon ja pudottivat sen lautaselle. *Bella, Bella, Bella* rupesi soimaan kovalla äänellä.

Samassa jyrähti ja kiekko hyppäsi vähän. Alkoi kuulua jytinää, joka vähitellen voimistui ja miltei peitti alleen levysoittimesta tulevan musiikin. Helka hyrähti. Tuo jyry ja Bella – ne kuuluivat yhteen. Hän kumartui lähemmäs kaiutinta ja löi jalalla tahtia.

– *Weit in tö nait, long dsast foor juu - - -*, Helka tapaili sanoja puoliääneen.

Tätä laulua hän voisi kuunnella vaikka koko päivän.

– Ei kun koko elämän! hän mumisi ja kaiveli jo taskuaan lisätäkseen uuden rahan.

Peliteltan seinät pullistelivat ja heiluivat tuulessa. Helkan takana oleva hermostuneesti liikehtivä mies odotti vuoroaan ja yritti kurkistella levyvalikoimaa.

– Mee jo, että muutki pääsee.

Kun kappale loppui, Helka siirtyi vastentahtoisesti ulos. Hän lähti kuljeskelemaan markkina-alueella. Osa kojuista oli vielä kiinni, mutta hattaran myyjä järjesteli jo laitteitaan. Kylän tippaukko oli jo täydessä seilissä ja kuseskeli läheisen kuppilan nurkkijuurissa. Helkaa yökötti.

Markkinakauppiat hyörivät ja pyörivät. Kiristivät teltojen naruja ja heittelivät ohikulkijoille röhönauruin säestettyjä sutkauksia.

– Tules tyttö apuriksi- - -

Helka ei jäänyt kuuntelemaan, mihin häntä houkuteltiin. Hänen huomionsa vei muista erillään erottuva torni, joka natkui ja jytisi. Valtava, monta metriä korkea lautatyynyri huojui, kuin sen sisällä olisi karkuun pääsyä yrittävä muriseva leijona.

Myöhään eilen illalla rekka-autoletka oli taas saapunut. Seudun lapset olivat kerääntyneet katsomaan värikkäästi maalattuja vaunuja, joissa mainostettiin vedenneitoa, tulennielijää ja mikä parasta - surmanajajaa. Niitty alkoi täytyä vieri viereen pystytetyistä markkinateloista. Yhdestä autosta kannettiin muotoon taivutettuja lautoja, joista ripeä miesjoukko alkoi kasata tynnyriä. Siinä puuhassa kylän pojat saivat olla apuna. Helkalla oli tehnyt mieli mukaan, mutta hän vain katseli etäämmältä, kuinka rennon näköinen nuorukainen nosteli kevyesti lautoja ja vihelteli naputellessaan

vasaralla. Työ näytti olevan hänelle leikkiä, niin helposti se häneltä käytti.

Vaikka Bellan sävelet olivat hukkuneet tynnyristä kuuluvaan jytinään, Helka ei ollut siitä pahoillaan. Hän osasi sanat ulkoa: *What's love? So much braver than mind*. Tasku pullotti kolikoita niin, että hän saisi kuunnella sitä vielä monet kerrat.

Tynnyrin jyly kiihdytti Helkaa. Sydän pompotti niin, että hän pisti kätensä rinnalle vaimentaakseen sen lyöntejä. Puseron taskuun taitettu lippu oli varmassa tallessa ja se rapisi lupaavasti. Kolmen näytöksessä hän seisoisi aitiopaikalla kiljumassa surmanajajan tempuille. Helka tunsi jo kehossaan tynnyrin liikkeet ja keinahteli niiden tahtiin. Hän haaveili, kuinka ajajan silmät välähtäisivät hänet nähdessään ja kuinka tämä lisäisi kierroksia ja tekisi muutaman uhkarohkean liikkeen vain saadakseen hänen huomionsa.

Tuota hetkeä odotellessaan Helka kierteli kojulta kojulle. Kaikenlaista oli tarjolla: harjoja, kampoja, kyniä. Hän otti käteensä pienen varrellisen peilin ja katsoi siitä silmiään niin kauan, että mustuaiset supistuivat ja häntä alkoi pyöryttää. Viime vuonna hän oli ostanut violetin markkinapallon, jossa meni ristiin rastiin valkoiset narut. Kun hän oli raaputtanut tinakuorta, alta oli paljastunut hapertuva sahanjauhoköntti. Sellaiseen höpöön hän ei nyt rahojaan tuhlaisi. Ei kyllä peiliinkään. Hän asetteli sen takaisin pinoon.

Käsi hakeutui housun taskuun. Hänen aarteensa oli hyvässä tallessa. Helka tunsi sen muodot unissaankin. Hän tunnusteli sitä. Jäykät, liikkuvat silmäripsien piikit pistivät sormenpäähän. Pieni kumpare kertoi nenästä ja kohouma huulista. Kun lasi kättä alemmas, sai tarkan tuntuman pikkuriikkisistä käsistä ja jaloista. Vuosi sitten HÄN, tuo jännittävä surmanajaja, oli antanut nukun Helkalle.

– Mun kaks nukkea. Pidä tästä hyvää huolta, Reiska oli sanonut. Helkasta se oli tuntunut hyvältä, vaikka miehen mielestä hän varmaan olikin vain nukke – lapsi vielä.

– Se on sun näköinen. Yhtä vaaleat hiukset, Reiska oli nauranut ja laskenut nukun Helkan kämmenelle.

Siitä asti nukke oli seurannut Helkaa. Nyt miehen ja tytön tiet taas yhtyisivät. Nukun avulla. Jos Reiska haluaisi, hän voisi luopua siitä, mutta ei muuten. Ei ikinä!

Tynnyrin meteli oli yhtäkkiä lakannut ja se tönötti pystyssä vaisuna ja apeana. Seinän laudat eivät enää ryskyneet eivätkä natisseet. Väkeä alkoi purkautua rakennelman

oviaukosta. Ulos tulevat miehet siristelivät silmiään, sukivat hiuksiaan ja tarttuivat naistaan tiukemmin vyötäröltä. Naiset näkivät miehensä uudella tavalla. Vaaran viehätys kiihotti heitä.

Sitä jännitystä Reiskalla riitti koko kesän ajan. Ja tyttöjen piiritystä, mutta liian innokkaita ihailijoita hän ei sietänyt. Hän oli sanonut pitävänsä Helkasta juuri siksi, että tämä antoi hänen olla rauhassa. Totisena ja hiljaisena vain seurasi hänen menoaan.

– Nukke, Reiska oli kuiskannut käheällä äänellään ja sipaissut Helkan poskea.

Reiska ajoi kolme kertaa päivässä. Hän oli hyvä ajaja, ja Helka näki itsensä istumassa hänen takanaan moottoripyörän kyydissä. Kädet hän kietosi lujasti miehen ympärille. Hiukset hulmuaisivat tuulessa, ja hän painaisi poskeaan kuluneen nahkatakkin selkää vasten. Hän kuvitteli, kuinka pikkukivet vain sinkoilisivat ja hiekka pölyäisi, kun he yhdessä kurvailisivat mutkaista tietä näkymättömiin.

Hymyssä suin Helka käänsi selkänsä tynnyrille ja lähti hitaasti pelitelttä kohti. Vielä ehtisi soittaa monta kertaa Bellan.

Levyautomaatin edessä oli jonoa.

– Pistä B12, Helka huikkasi viinalta löyhkäävälle miehelle, joka seisoj valitsemassa levyään. Hänen kravattinsa oli löysällä ja kellastuneen valkoisen nailonpaidan helma repsotti housun liitingistä. Mies yritti tarkentaa harittavaa katsettaan Helkan suuntaan, mutta hänen sormensa olivat jo näppäimillä, ja Tango d'Amore alkoi soida.

Helka naputti kärsimättömästi jalkaansa. Hän huomasi, kenen toiveen mies oli toteuttanut. Orvokki seisoj musta tukka tupeerattuna korkeaksi keoksi pääläelle. Valkoiset piikkarit löivät tahtia, ja punattujen huulten välistä tuprusi savua. Orvokki silmäsi välinpitämättömästi Helkaa. *Ei mitään vaaraa*, hänen katseessaan näkyi.

Ei Helkakaan jaksanut kiinnostua naisesta, sillä tämä oli markkinoiden vakiokalustoa yhtä itsestään selvästi kuin pelitelttakin.

– Koettakaahan tytöt onneanne, karkeapiirteinen mies huuteli pallonheittopaikalta.

Orvokki pudotti natsan maahan ja pyöräytti sen jalallaan sammuksiin. Sitten hän asteli hitaasti lanteet keinuen tiskille, otti pallon käteensä ja heitti. Helka seurasi silmä kovana, osuuko, mutta oli tyytyväinen, kun nainen ei saanut mitään. Hänen olisi tehnyt mieli kokeilla, mutta rahoja piti säästää levyautomaattiin.

– Minä makshan, tangonsoittaja sössötti ja nyökäytti Helkan ottamaan pelinhoitajalta pallon.

Helka yritti onneaan, mutta hänkin turhaan.

– Saat yhren kierroksen kaupan päälle, arpinaama tiskin toisella puolella lupasi hövelisti.

Nyt Helka tähtäsi tosissaan. Hän oli huomannut kauniin nukan keskirivissä. Mutta jälleen ohi! Orvokki lipaisi huuliaan, venytti itsensä paikalle ja heitti. Kaikkien hämmästykseksi nukke tipahti. Nainen otti sen vastaan raukeasti ja solmi sen roikkumaan kyynärtaipeessa kannattelemaansa mustaan käsilaukkuun.

Helkaa tympäisi, ja hän siirtyi teltan toisessa päässä olevan pajatson luo. Hän taputteli kuvettaan. Taskussa tuntui parempi nukke. Mitä hän olisi tuolla uudella tehnytkään! Ensimmäisen kerran hänellä juolahti mieleen, että entäpä jos Reiska ei enää tunne häntä. Nukan ääriviivat saivat hänet kuitenkin vakuuttuneeksi. Kyllä tuntee: omastaan, omansa. Helka päyili ympärilleen ja kun ketään ei ollut aivan lähellä, kääntyi pajatson lasiin päin, otti nukan varovasti kämmenelle ja puhalsi sen päältä taskusta tarttuneen nöyhtän.

– Bella, tänään sinä tapaat Reiskan. Jännittääkö?

Renkutus täytti teltan. *Stop the music*, mutta Helka ei kuunnellut, ei kuullut. Hän jäykistyi ja puristi kädessään olevaa nukkea. Oli näkevinään tutunnäköisen selän pallonheittopaikalla. Eihän se voinut olla. Senhän piti ajaa. Helka hivuttautui lähemmäs ja korviin kantautui raikuva nauru. Tuttu ääni. Hän alkoi pyöriä paikallaan levottomana. Näkeekö mies? Tuleeko juttelemaan?

Nuorukainen läjäytti pallon keskelle ja sai palkinnoksi nukan.

– Sul on niin tarkka heittokäsi, että mä tairan antaa porttikiellon. Mun nuket loppuu täl menol, pelipaikan pitäjä toimitti.

Sormet kietoutuivat tiukemmin nukan ympärille. Sen Helka näyttäisi heti, kun hän ja mies kohtaisivat. Hän astui jo askelen, mutta voimakas hajuveden tuoksu tunkeutui hänen sieraimiinsa. Orvokki raivasi tilaa ja keinutteli itsensä Reiskan viereen. Mies katsahti naista ja hymy hänen kasvoillaan leveni:

– Hei, mitä mun nukke?

Orvokki nauroi, niin että vedet nousivat silmiin. Musta harakanpesä päälle vain heilui, kun nainen keikisteli. Hän nousi ja laski korkokengillään. Menetti tasapainonsa ja painautui hetkeksi Reiskaa vasten.

Helka ei saanut henkeä. Hajuveden löyhkä, tupakka, hiki. Kaikki katkut sekoittuivat ja häntä huippasi. Ulos, ulos, kilkatti päässä.

Helka rynni vastavirtaan. Puski päätään käsivarsien läpi. Työntyi mahojen keskelle.

– Neiti varoo ny vähä.

Helka pyrki ulkoilmaan. Juoksi ja kompasteli. Hän läähätti ja huomasi tulleen surmanajopaikalle. Hitaasti hän vajosi istumaan seiniviereen. Kämmeneen pisti ja hän aukaisi nyrkin. Nukke toljotti tyhjin silmin. Sen silmäripset vinksottivat harvassa. Huulten puna oli hilseillyt pois, ja hiuksista karisi viimeinenkin keltainen, kun Helka niitä siveli.

Now I sit and all I cry for

Is the love that exists no more Bella, Bella, Bella...

Helka nojasi seinään niin kauan, että se alkoi tutista. Ensin vähän, ja sitten yhä kiihtyvämmin. Tärinä ja meteli sekoittuvat hänen sisällään riehuvan myllerrykseen. Hän istui maassa nukke kämmenellään ja katseli, kuinka se vähä vähältä liikkui jymyn tahdissa ja lopulta putosi kokonaan maahan. Siihen se jäi, kun Helka aikain päästä lähti kävelemään kotiin päin.